

i Thingene, at enes mere eller mindre, helst med hele Udvalget, i alt Fald med Udvalgets Flertal, fordi der derved er givet en ypperlig Forberedelse for Sagens Behandling. Men det er klart, at en saadan Enighed kan ikke kræves med Døpfrelse af det Standpunkt, som det er Regjeringens Pligt at hævde. Derfor der, altsaa hos Udvalgets Flertal, havde viist sig endog blot nogen Tilbøielighed til at stille sig paa det Standpunkt, som jeg vedvarende maa anse for at være det rigtige, nemlig det ved Lovforslaget givne Standpunkt, saa vilde det ærede Udvalg — det er jeg forvisset om — have set, at jeg vilde have strakt mig saa langt som muligt fra dette mit Udgangspunkt for at komme overens med det; men den Forderung, som direkte eller indirekte fremgik af de ledende Udtalelser fra Flertallets Side, var, at hele det finansielle Udgangspunkt, hvorpaa Regjeringsforslaget var bygget, og hele den Grundanskuelse, hvorpaa den finansielle Ordning hos os hviler, skulde opgives, og denne Forderung foreligger jo ogsaa nu gjennem Forslagene i Overensstemmelse med denne Forderung, er det, at der nu foreligger Forslag til Skattenedsættelser, som løbe op til flere Millioner (I h. Nielsen: Over 2 Millioner), ja over 2 Millioner, uden at denne Skattenedsættelse er gjort afhængig af, at der samtidig med dens Kræden i Kraft er anvist de derved nødvendiggjorte andre Indtægter. Disse Indstillinger fra Udvalgets Flertal synes mig at indeholde det klareste Vidnesbyrd om, hvilke Fordringer det er, der stilledes til Ministeren, for at han skulde kunne enes med Udvalget. Det er saa langt fra, at jeg for bestandigt fastholdt netop de Toldsatser, som jeg i Diebliffet under den givne finansielle Situation ansaa for de nødvendige, at jeg endog antydede, at man jo muligt i selve Udvalget maatte kunne enes om at opstille Regler for disse Toldsatser's Dalen, efterhaanden som Indtægterne naaede en vis forud angiven Størrelse. Det er mig om at gjøre at fjerne den Mistydning, at jeg ubetinget vilde, at man for steds skulde beholde enhver senere Stigen som en urørlig Indtægt. Jeg antydede, at man jo mulig kunde arbejde paa Grundlag af, at Lovgivningsmagten forud bestemte i en vis Orden, at fremtidige Toldnedfættelser maatte finde Sted, naar visse forud bestemte Betingelser vare givne. Jeg antydede, at det netop var ønskeligt, at man under en eller anden Form kunde bringe det til Afstemning heri. Thinget, i hvilken Rækkefølge, om jeg saa maa sige, de forskellige Toldnedfættelser laa Thinget paa Sinde, naar der var Mulighed for at opfylde disse Ønsker. Men hertil toges aldeles intet Henyn; Fordringen var og blev den, at vi skulde gaa ind paa en Tilstand, hvor der manglede den faste Ordning ved Lov, som vi nu have, og til hvis Nedbrudelse jeg ikke kan række Haand. Jeg hævdede altsaa, at naar man vilde vedtage disse store Toldnedfættelser,

saa maatte man samtidig give Vederlag ved en ny varig Stat. Det stemmede ikke med Regjeringens Forslag, men der var da, om jeg maa bruge det Udtryk — det er ikke det Udtryk, som jeg brugte i Udvalget, men Meningen var klar nok — en Stilling, som Finantsministeren under de forudsatte særegne Omstændigheder meget vel kunde indtage, nemlig en iagttagende Stilling. Finantsministeren kunde foreløbig holde sig tilbage, han kunde se, hvorvidt Rigsdagens tvende Afdelinger vilde og kunde enes om en saadan Afsløsning af en vis Del af Tolden ved en ny fast Stat. Jeg er det ærede Medlem fra Sjælland (Thorup) taknemmelig, fordi han saa ligesom har udtalt en Mening, som efter hans Udtalelse at domme maatte deles af flere. Det er ganske rigtigt, at jeg har ladet falde en saadan Antydning som den, at netop under den Forudsætning, som jeg her har angivet, kunde Ministeren ikke med nogen Udflugt til at udrette Noget udtale en aldeles bestemt Anskuelse, førend paa et senere Stadium. Jeg har ganske rigtigt antydnet, at naar Folkethinget virkelig troede, at den Anskuelse, som her er Tale om, nemlig store Toldnedfættelser, som dækkedes ved en Indtægtsstat, i Folket havde en saadan Støtte, at den kunde trænge igennem i Representationen, var det naturligt, om Folkethinget stillede, om jeg saa maa sige, et Spørgsmaal i den Retning til Landstinget; der skulde fra min Side ikke blive lagt nogenomhelst Hindring i Veien; jeg skulde foreløbig indtage en iagttagers opmærksomme og samvittighedsfulde Stilling. (Berg: En sørgelig Stilling.) Det ærede Medlem under denne Stilling sørgeligt, det er nu en Smagslag, der er saa meget sørgeligt, som man maa finde sig i at iagttage; men i Stillingen ser jeg nu ikke noget sørgeligt, det er Forskjellen. Jeg tror, at det i Reglen er bedst at lade Afbrudelserne uændsede, men de kunne undertiden dog være af den Art, at man finder sig fristet til at optage dem. Altsaa, dersom Udvalget og Thinget virkelig fandt det rigtigst, at et saadant Spørgsmaal blev stillet til Landstinget — vel, saa kunde det stille det, og der kunde da komme den Tid, da Ministeren vilde gjøre sin Stemme gjældende indenfor de Grændser, som hans Overbevisning krævede af ham. Det var altsaa det Standpunkt, som jeg indtog i Udvalget, og det skal kun tilføies, at jeg naturligvis udtrykkelig lagde de ærede Medlemmer paa Sinde, at jo mere de ønskede et bekræftende Svar, desto rigtigere vilde det være, at de Fordringer, der stilledes til den nye Stat, ikke bleve altsom flere. Dette fremhævede jeg gjentagne Gange i Modførelsen til det her anbefalede System at forlange saa meget, at man har Noget at slaa af paa. Siden den Tid er Betænkningen fremkommen, og som jeg jo maa antage efter de Antydninger, der ere komne fra det ærede Medlem for Sjælland, ere i det Mindste for nogle Medlemmers Vedkom-